

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשִׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ י"ג - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 387

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

ועשרות אלפי יהודים התעוררו להרבות בלימוד זוהר הקדוש, ונצלו את זמנם בשבת קודש אחרי היוודעם את מעלתו הרמה, ובזכות הלומדים הצדיקים זכינו לחומת מגן רוחנית, אשר לא תעבור חרב וחנית, בכל מחנה ישראל הקדושים.

וכדאי להתבונן כמה נסים השם יתברך עשה לנו:

א. בואו נזכר שלפני שנתיים במיליון יהודים הגלו מבתם מחמת הצר הצורר ששלחו טילים ופצצות לכל ישובי הדרום.

ב. ובשנה שלפני כן כל ישובי הצפון מקרית שמונה, צפת, נהריה, מירון, וכל חיפה והקריות היו בפחד נורא וסכנת נפשות רח"ל, וכל מי שיכל הלך לגלות.

ג. כמה הרוגים רח"ל היו, כמה משפחות נהרסו.

ד. כמה פצועים בגוף וכמה פצועים בנפש שמוטופלים עד היום.

ועתה נצלנו מהרג ונזק וגלות, אך ורק בזכות לומדי הזוהר הקדוש, שהם מזכי הרבים האמתיים!¹

והשבוע הזה נתפסו שש אוניות בדרךם לעזה לעזור לטרוריסטים, ובחרוף נפש סכנו החיילים את עצמם כדי להציל את יושבי הארץ, ויש עוד כמה בבתי החולים שצריכים תפילה לרפואה שלימה, ב"ה שנצלנו מסכנת האוניות, והכל בזכות עם ישראל הצדיקים שלומדים דף היומי של הזוהר הקדוש ומזכים את כלל ישראל.

ז. ערכת מגן רוחנית

דעו לכם יש לנו עצה נפלאה וערכת מגן אמתית שלא פגע שום חייל, ולא יקרה שום נזק, פשוט לחלק לכל החיילים¹ קונטרסים של הזוהר הקדוש ותקוני זוהר להצלתם ושמירתם. [אנחנו מחפשים מתנדבים לחלוקה לכל החיילים, ויגיע יש לנו תורם בשביל פעושים אלף חיילים יצ"ו].

אחי ורעי בואו ונרבה עוד בזכיות הזוהר הקדוש לרפואת החולים, ולהצלת עם ישראל, ואם היינו זוכים וכל עם ישראל מתאחדים ללמוד זוהר הקדוש פתקנת הרמח"ל כבר היינו נגאלים.

ז. ומפורסם בשם רבי ישראל סלנטר זי"ע: דעל ידי שיהודים מתחזקים כאן בתורה, הכח הרוחני פועל שיהודים בפרזי (ובכל העולם) מתחזקים בשמירת שבת קודש.

ח. ונעשה כדברי הגאון הצדיק רבי ישראל סאלאנטער זצ"ל (אור המוסר) "מעולם לא חשבתי אם יכול אני לעשות אלא אם צריך אני לעשות, (הובא במכתב הגה"צ ר' מאיר סעמינצער ז"ל).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

משה רבינו והרשב"י אומרים: כי הזוהר הקדוש הוא כמו תבת נח¹ שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח.

והרמח"ל הקדוש אומר לנו, שרק בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאלתו, בכח וסגלת¹ למוד הזוהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש:

ט. ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא: וזוהר פרשת בהעלתך (חלק ג דף קנג:), ואינון ערב רב רשיעיא, דיתקיים בהו בההוא זמנא, (דניאל יב י) יתבררו ויתלבנו ויצרכו רבים והרשיעו רשעים. ויתלבנו אינון מארי משנה, ויצרכו אינון זרעא קדישא דשאר עמא, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג ט) וצרפתים כצרף את הכסף, והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. והמשכילים יבינו (דניאל שם) אינון מארי קבלה, [באור: ומה שכתוב בדניאל והמשכילים יבינו, אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה וכן לומדי הזוהר הקדוש] דאתמר בהון (שם פסוק ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזוהר [באור: אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, הן הלומדים בעצמם ובודאי המזכים לאחרים שילמדו], דאיהו כתבת נח [באור: שהזוהר הקדוש נקרא תבת נח שמציל מכל הפרעניות וכמו שכתבת נח רק מי שהאמין נצל, כך רק מי שיאמין וילמד את הזוה"ק ינצל], דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. [באור: ולפעמים פשין זכות בדור זהו רק מעטים שיזכו לכן], דבהון [באור: שבאלו שיזכו ללמוד בספר הזוהר] יתקיים (שמות א) כל הבן הילוד [באור: הינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא, וכדוע שהלומד בזוה"ק מתדבק בנשמת הרשב"י וזוכה על ידו לכן] ה'אורה תשליכוהו. [באור: דורש את מלת ה'אורה מלשון אור השם] ודא אורה דספרא דא. [באור: וזהו האור של הספר הזה שיזכו לראות באורו ולהגאל על ידו] וכלא על סבה דילך [באור: והכל הוא מסבתך ומכנתך לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמותיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"...

כל מי שיתדבק בזוהר הקדוש בנרמ מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) זי"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבנרמ מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

י. הגאלה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, ואשרי הזוכה בה. דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים בוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה

רְזָא דְכוּרְסֵיָא.

כד מְטָא לְכוּרְסֵיָא קְדִישָׁא, תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא
דְּכָל יִשְׂרָאֵל, קִיָּמָא תַּמָּן, עַד זְמַנָּא
דְּקִאמְרִי קְדָשָׁה עֲלָאָה דְּמוֹסָף. וּכְדִין סְלוּקָא
דְּלִתְתָּא לְעִילָא, לְאַתְאַחְדָּא כְּלָא לְעִילָא
לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד. דָּא אִיהִי תּוֹשְׁבַחְתָּא,
דְּסִלְקָא עַל פְּלֵהוּ תְּשַׁבְּחֵן.

מִכְּפָאן וּלְהֶלְאָה, סִדְוּרָא דְּצִלוּתָא דְּשָׁאר יוֹמֵי,
עַד יִשְׁמַח מִשָּׁה וְכוּ', חֲדוּוּתָא דְּדִרְגָּא
עֲלָאָה, עֲקָרָא דְּאַבְהֵן, דְּחֲדֵי בְּהֵוּא עַדְבָּא
דְּלִיָּה, כַּד סְלִיק כְּוִרְסֵיָא לְגַבִּיָּה, וְנָטִיל לָהּ,
וּמְתַחַבְּרָאן כְּחֻדָּא. וְדָא אִיהוּ חֲדוּהָ דְּאוּרִיָּיתָא
עֲלָאָה דְּלְעִילָא, תּוֹרָה שְׁבַכְתְּב. דְּחֲדֵי
כְּאוּרִיָּיתָא דְּלִתְתָּא, תּוֹרָה שְׁבַעַל פְּה, וְאַתְחַבְּרוּ
דָּא כְּדָא.

בִּיּוֹן דְּאַתְחַבְּרוּ כְּחֻדָּא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַכְלֵלָא
בְּהֵוּא חֲדוּהָ לְעִמָּא קְדִישָׁא, יִשְׁמַחוּ
בְּמַלְכוּתְךָ שׁוּמְרֵי שַׁבַּת וְכוּ', אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
אַבוֹתֵינוּ רְצָה נָא בְּמַנוּחַתְנוּ.

רְזָא דְּסִפְר תּוֹרָה בְּיוֹמָא דָּא, הָא אוּקְמוּהָ תְּנִינָן
פְּתִיב, (נחמיה ח) וַיִּקְרָאוּ בְּסִפְר בְּתוֹרַת
הָאֱלֹהִים מְפֹרָשׁ וְשׁוּם שְׁכָל וַיְכִינּוּ בְּמַקְרָא
וְהָא אוּקְמוּהָ רְזָא, דְּאִינּוֹן פְּסוּקֵי טַעְמֵי,
וּמְסוּרַת, וְכָל אִינּוֹן דְּיוּקִין, (ג'א תקונין) וְרִזִּין
עֲלָאִין, כְּלָא אֲתַמְסֵר לְמִשָּׁה מְסִינֵי. אִי בְּכָל
הַגֵּי דְּיוּקִין אֲתַמְסֵר אוּרִיָּיתָא לְמִשָּׁה, סִפְר
תּוֹרָה דְּאִיהוּ בְּכָל אִינּוֹן קְדוּשָׁאן, אֲמָאִי אִיהוּ
חֲסֵר מְכָל הַגֵּי תְּקוּנִין וְרִזִּין דְּאַתְמְסְרוּ לִיה
לְמִשָּׁה בְּאוּרִיָּיתָא.

אַרְיָא רְזָא דָּא, כַּד כְּוִרְסֵיָא קְדִישָׁא מַתְעַטְרָא,
וְאַתְפְּלִילַת בְּתוֹרָה שְׁבַכְתְּב, כָּל אִינּוֹן
דְּיוּקִינָן, וְכָל אִינּוֹן טַעְמִין וּמְסוּרַת, כְּלֵהוּ
עֲאֵלִין בְּגִינִיזוּ, וְאַתְרְשִׁימוּ (דף ר"ו ע"א) בְּגוּ

אוּתָן מְרַכְבוּת וְכָל אוּתָן נְשִׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלִים בְּתַשְׁבַּחַת
הַזֶּה עַד סוּד הַכֶּסֶף.

וּבְשִׁמְנֵיהָ לְכֶסֶף הַקְדוּשׁ
הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל,
עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׁאוּמְרִים
הַקְדוּשָׁה הַעֲלִינָהּ שֶׁל מוֹסָף. וְאָז
הַעֲלִיָּה שֶׁלְמִטָּה לְמַעְלָה, לְהֵאחֲזוּ
הַכָּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה לְהֵיטִיב הַכָּל
אַחַד. זֹאת הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוּלָה עַל
כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת.

מִכְּפָאן וְהֶלְאָה סִדְוּרָה הַתְּפִלָּה שֶׁל
שָׁאר הַיָּמִים, עַד יִשְׁמַח מִשָּׁה וְכוּ',
הַשְּׁמַחָה שֶׁל הַדְּרָגָה הַעֲלִינָה,
עֲקָר הָאֲבוֹת, שְׁשִׁמַּח בְּאוֹתוֹ חֵלֶק
שֶׁלוֹ כְּשֶׁהַכֶּסֶף עוֹלָה אֵלָיו וְנוֹטֵל
אוֹתָהּ, וּמְתַחַבְּרִים כְּאַחַד. וְזוֹהִי
שְׁמַחַת הַתּוֹרָה הַעֲלִינָה
שֶׁלְמַעְלָה, תּוֹרָה שְׁבַכְתְּב. שְׁשִׁמַּח
בְּתוֹרָה שֶׁלְמִטָּה, תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה,
וּמְתַחַבְּרִים זֶה עִם זֶה.

בִּיּוֹן שֶׁהַתְּחַבְּרוּ כְּאַחַד, צְרִיךְ אָדָם
לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׁמַחָה אֵת הָעֵם
הַקְדוּשׁ, יִשְׁמַחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוּמְרֵי
שַׁבַּת וְכוּ', אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
אַבוֹתֵינוּ רְצָה נָא בְּמַנוּחַתְנוּ.

כּוּד סִפְר הַתּוֹרָה בְּיוֹם הַזֶּה הָרִי
פְּרָשׁוּהוּ, שְׁשִׁנִּינוּ כְּתוּב (נחמיה ח)
וַיִּקְרָאוּ בְּסִפְר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים
מְפֹרָשׁ וְשׁוּם שְׁכָל וַיְכִינּוּ בְּמַקְרָא,
וְהָרִי בְּאֵרוֹ אֵת הַסּוּד, שֶׁהֵם
פְּסוּקִים, טַעְמִים וּמְסוּרַת, וְכָל
אוֹתָם דְּיוּקִים (תְּקוּנִים) וְסוּדוֹת
עֲלִינִים, הַכָּל נִמְסַר לְמִשָּׁה
מְסִינֵי. אִם בְּכָל הַדְּיוּקִים הִלְלוּ
נִמְסְרָה תּוֹרָה לְמִשָּׁה, אִזּוֹ סִפְר
תּוֹרָה שֶׁהוּא בְּכָל אוּתָן קְדוּשׁוֹת,
לְמַה הוּא חֲסֵר מְכָל הַתְּקוּנִים
הָאֵלוּ וְהַסּוּדוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לוֹ לְמִשָּׁה
בְּתוֹרָה?

אַרְיָא סוּד זֶה, כְּשֶׁהַכֶּסֶף הַקְדוּשׁ
מַתְעַטְר, וְנִכְלָלַת בְּתוֹרָה שְׁבַכְתְּב
כָּל אוּתָן דְּמִיּוֹת, וְכָל אוֹתָם
טַעְמִים וּמְסוּרַת, כְּלָם נְכַנְסִים

בגניזה ונרשמו בתוך הכסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבכל פה, ובהם התעברה כמו אשה שהתעברה מהזכר, ונשארו האותיות העליונות לבדן בקדשתן פראוי. ולהראות בבית הפנסת, שהרי מתברכת ומתעשרת הכסא מסוד תורה שבכתב, ושם מכניסה כל אותן דמיות ומתקדשת ממנו, צריך להראות באותיות לבדן פראוי.

ואז הכל מתקדש בקדשה עליונה פראוי, כל שפן וכל שפן ביום הזה. ביום הזה צריך להעלות שבועה אנשים כנגד שבועה קולות, שהם סוד התורה, ובזמנים ובמועדים חמש תוף סוד זה. ביום הפפורים שש תוף הסוד העליון הזה.

והכל סוד אחד. חמש, שהם חמש דרגות למטה מדרגת האור הראשון למטה, והם סוד התורה. שש, שהם ששה צדדים, והכל סוד אחד. שבע הם שבועה קולות, וכלם סוד אחד אלה ואלה.

בראש חדש נוסף אחד על שלשה בשביל השמש שמאיר באותו זמן ללבנה, ונוסף אור על הלבנה, וזהו סוד מוסף. בספר תורה צריך להשמע קול אחד ודבור.

הסוד לסדר העם הקדוש ביום הזה ובשאר הימים שלספר תורה צריך לסדר ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו פסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לפסא. ודרגה אחת למעלה לשים עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

פורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב, באורייתא דבעל פה, ובהו אתעברת, פאתתא דאתעברת מן דכנרא, ואשפארו אתוון עלאין לחודייהו בקדושייהו כדקא חזי. ולא תחזאה בבי כנישתא, דהא אתברכת ואתעטרת פורסייא מרזא דתורה שבכתב, ותמן אעיל כל אינון דיוקנין, ואיהי אתקדשת מניה, בעי לאתחזאה באתוון לחודייהו כדקא יאות.

ובדין, כלא אתקדש בקדושה עלאה כדקא חזי, כל שפן וכל שפן בהאי יומא. בהאי יומא בעי לסלקא שבועה גוברין, לקבל שבועה קלין, דאינון רזא דאורייתא. ובזמנין ובמועדין חמש, גו רזא דא. ביומא דכפורי שית. גו רזא עלאה דא.

וכלא רזא חדא. חמש, דאינון חמש דרגין לתתא, מדרגא דאור קדמאה לתתא, ואינון רזא דאורייתא. שית, דאינון שית סטרין וכלא רזא חדא. שבע אינון שבע קלין. וכלהו רזא חדא, אלין ואלין.

בראש חדש אתוסף חד על תלתא, בגין שמשא, דנהיר בההוא זמנא, לסיהרא, ואתוסף נהורא על סיהרא, והיינו רזא דמוסף. בספר תורה, בעי לשותמע חד קלא ודבור.

סדורא לסדרא עמא קדישא ביומא דא, ובשאר יומין דספר תורה בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד פורסייא דאקרי תיבה, וההוא כורסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתוב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לפסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולא תחזאה ליה לכלא.

כִּד סֵלִיק סִפְר תּוֹרָה לְתַמּוֹן, כְּדִין בְּעֵאן כֹּל
עֲמָא לְסִדְרָא גְרַמְיִיהוּ לְתַתָּא, בְּאִימְתָא
בְּדַחִילוּ בְרַתָּת בְּזִיעַ, וּלְכוּוֹנָא לְבִייהוּ, כְּמָה
דְּהִשְׁתָּא קְיָיִמִין עַל טוֹרָא דְסִינֵי לְקַבְלָא
אוֹרִייתָא, וְיִהוֹן צִייתִין וְיִרְכוּן אוֹדְנִייהוּ. וְלִית
רְשׁוּ לְעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִיַּהוּן, אֲפִילוּ בְמִילֵי
דְאוֹרִייתָא, וְכֹל שֶׁכֵּן בְּמִלָּה אַחְרָא, אֲלֵא כִלְהוּ
בְּאִימְתָא, כְּמָאן דְלִית לֵיה פּוּמָא וְהָא
אוּקְמוּהָ, דְכַתִּיב, (נחמיה ח) וּכְפַתְחוּ עֲמֻדוֹ כֹּל
הָעָם. (נחמיה ח) וְאֲזַנֵי כֹל הָעָם אֶל סִפְר הַתּוֹרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד מִפְקִין סִפְר תּוֹרָה
בְּצַבּוּרָא, לְמַקְרָא בֵּיה, מִתְּפַתְחוּן תְּרַעֵי
שְׁמִיָּא דְרַחֲמִין, וּמַעוֹרְרִין אֶת הָאֲהַבָּה
לְעִילָא, וְאֲבַעֵי לֵיה לְבַר נֶשׁ לְמִימַר הַכִּי.

בְּרִיךְ שְׁמִיָּה דְמֵאֲרֵי עֲלֵמָא, בְּרִיךְ כְּתִרְךָ
וְאַתְרְךָ, יְהֵא רְעוּתְךָ עִם עַמְךָ יִשְׂרָאֵל
לְעֹלָם, וּפּוֹרְקָן יְמִינְךָ, אַחְזִי לְעַמְךָ בְּבֵית
מִקְדָּשְׁךָ, וְלֹא מְטוּי לָנָא מְטוּב נְהוּרְךָ,
וְלְקַבְלָא צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעוּא קְדָמְךָ,
דְּתוֹרִיךָ לָן חַיִּים בְּטִיבוּ, וְלַהּוּי אֲנָא פְקִידָא כְּגוּ
צְדִיקֵיָא, לְמַרְחָם עֲלֵי, וְלְמַנְטֵר יְתִי, וְיִת כֹּל
דִּילֵי, וְדִי לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל. אֶת הוּא זֶן לְכֹלָא,
וּמְפָרְנֵס לְכֹלָא, אֶת הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלָא, אֶת
הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלַכֵּיָא, וּמְלַכוּתָא דִּילְךָ הוּא.
אֲנָא עֲבָדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְסַגִּידְנָא
קַמֵּיהָ, וּמַקְמֵי דִיקַר אוֹרִייתֵיהָ, בְּכֹל עֵידָן
וְעֵידָן. לָא עַל אֵינֶשׁ רַחֲיִצְנָא, וְלָא עַל בַּר
אַלְהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאַלְהָא דְשְׁמֵיָא, דְהוּא
אַלְהָא קְשׁוּט, וְאוֹרִייתֵיהָ קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי
קְשׁוּט, וּמְסַגֵּי לְמַעְבַּד טְבוּוֹן וּקְשׁוּט. בֵּיה אֲנָא
רַחֲיִץ, וְלְשְׁמִיָּה קְדִישָׁא יְקִירָא אֲנָא אִימַר
תְּשַׁבְּחוּן. יְהֵא רַעוּא קְדָמְךָ, דְתַפְתַּח לְבָאֵי
בְּאוֹרִייתְךָ וְתִיב לִי כְּנִין דְכָרִין דְעֲבָדִין

בְּשַׁעֲוִיָּהּ לְשֵׁם סִפְר תּוֹרָה, אֲזַ
צְרִיכִים כֹּל הָעָם לְסִדְרַ עֲצָמָם
לְמַטָּה בְּאִימָה וּפְחָד, בְּרַתָּת וּבְזִיעַ
וּלְכוּן לְבָם, כְּאֵלוּ שְׁכַעַת עוֹמְדִים
עַל הַר סִינֵי לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְיִהְיוּ
מְקַשְׁבִּים וּמְטִים אֲזַנֵיהֶם. וְאִין
רְשׁוּת לְעַם לְפַתַּח פִּיהֶם אֲפִילוּ
בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, כֹּל שֶׁכֵּן בְּדָבָר אַחֵר,
אֲלֵא כֹלָם בְּאִימָה, כְּמִי שְׁאִין לוֹ
פִּה, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ, שְׁכַתוּב (נחמיה
ח) וּכְפַתְחוּ עֲמֻדוֹ כֹּל הָעָם. (שם)
וְאֲזַנֵי כֹל הָעָם אֶל סִפְר הַתּוֹרָה.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁמוּצֵיָאִים
סִפְר תּוֹרָה בְּצַבּוּר לְקִרְא בּוּ,
נִפְתָּחִים שְׁעָרֵי רַחֲמִים בְּשִׁמְסִים,
וּמַעוֹרְרִים אֶת הָאֲהַבָּה לְמַעְלָה,
וְצָרִיךְ אֲדָם לֹאמַר כֵּךְ.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם, בְּרוּךְ
כְּתִרְךָ וּמַקְוִיָךָ, יְהִיָּה רְצוּנְךָ עִם
עַמְךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפְדוּת יְמִינְךָ
הַרְאָה לְעַמְךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ,
וְלַהֲגִיעַ לָנוּ מְטוּב אוֹרְךָ וְלְקַבֵּל
תְּפִלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים. יְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּאֲרִיךְ לָנוּ חַיִּים
בְּטוֹב, וְלַהֲיוֹתִי נִפְקֵד בֵּין
הַצְּדִיקִים לְרַחֵם עֲלֵי וּלְשַׁמֵּר
אוֹתִי, וְאֶת כֹּל שְׁלֵי וְשֵׁל כֹּל עַמְךָ
יִשְׂרָאֵל. אֶתָּה הוּא הַזֶּן אֶת הַכֹּל,
אֶתָּה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמְּלָכִים
וּמְפָרְנֵס אֶת הַכֹּל. אֶתָּה הוּא
הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלַכּוֹת שְׁלֶךְ
הִיא. אֲנִי עֲבָדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׁמִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמְלַפְנֵי
כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכֹל זְמַן וְזְמַן. לֹא
עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטָח וְלֹא עַל בְּנֵי
אַלְהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאַלְהֵי
הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֲלֵהֵי אֲמַת
וְתוֹרַתוֹ אֲמַת וּנְבִיאָיו אֲמַת,
וּמְרַבֵּה לְעִשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמַת. בּוּ
אֲנִי בּוֹטָח, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ
וְהַנּוֹכַד אֲנִי אוֹמַר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּפְּתַח לְבֵי
בְּתוֹרַתְךָ, וְתַמּוֹן לִי בְּנִים זְכָרִים
שְׁעוֹשִׂים רְצוּנְךָ, וְתִשְׁלִים

משאלות לבי ולב כל עמך ישראל לטוב ולחיים ולשלום, אמן.
 ואסור לקרא בספר תורה, רק אחד לבדו, וכלם מקשיבים ושותקים, כדי שישמעו הדברים מפיו כאלו קבלו אותה באותה שעה מהר סיני. ומי שקורא בתורה, שיהיה אחד עומד עליו ושותק, שלא לשמע - רק דבור אחד לבדו ולא שני דבורים. לשון קדש אחת, ואחד הוא, ולא שני דבורים, ואם נמצאים שנים בספר תורה, זהו חסרון של סוד האמונה, וחסרון כבוד התורה נמצא בספר תורה. וצריך קול אחד, מתרגם אחד, וסוד זה - קלפה ומח. (סוד העולם וסוד העולם הבא).

רעותך. ותשלים משאלין דלפאי, ולפא דכל עמך ישראל לטב ולחיים ולשלום אמן.
 ואסור למקרי בספרא דאורייתא, בר חד בלחודוי, וכלא צייתין ושתקין, בגין דישמעון מלין מפומיה, כאילו קבילו לה הדיא שעתא מטורא דסיני. ומאן דקרי באורייתא, להוי חד קאים עליה, ושתיק. דלא ישתמע בר דבור חד בלחודוי, לא תרין דבורין, לשון קדש חד, וחד הוא, ולא תרין דבורין, ואי תרין משתפחין בספר תורה, גרועותא דרזא דמהימנותא איהו וגרועותא דיקרא דאורייתא אשתכח בספר תורה, ובעי חד קלא. מתרגם חד. ורזא דא קליפה ומוחא.

(רוא דעלמא דא ורוא דעלמא דאתי).

בליא שתקין, וחד קארי, דכתיב, (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, (דף ר"ז ע"ב) דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתיב (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים. וכתוב ומשה עלה אל האלהים. ואותו שקורא בתורה, ושים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבנו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כך, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בכיתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמיע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אז ראה וינספרה הכינה וגם חקרה. ואחר כך, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו'.

בליא שתקין, וחד קארי, דכתיב, (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, (דף ר"ז ע"ב) דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתיב (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לפיה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים פדוגמא עלאה. בגין כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לא, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז ראה וינספרה הכינה וגם חקרה, ולבתר, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו'.

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפלו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק משה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרושת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

אסור ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא, יפסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

רָזָא דָא, בְּשַׁעְתָּא דַּאיִפְסִיקוּ פְּרָשְׁיִין, כָּל חַד
וְחַד אַתְעֵטְרָא וְקִימָא קַמֵּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. כִּיּוֹן דַּאֲשְׁלִימוּ לְמַפְסַק הַגֵּי פְּרָשְׁיִין דְּכָל
שְׁתָּא, אַתְעֵטְרוּ קַמֵּיהּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאַמְרֵי אֲנָא מִשְׁבַּת פְּלוּנִי, (ס"א מַצְבּוּרָא פְּלוּנִי) וְאַנָּא
מִשְׁבַּת פְּלוּנִי. (מַצְבּוּרָא פְּלוּנִי).

בְּהָרְיָא שַׁעְתָּא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב מְמָנָא,
וְלַחֲמֵשִׁין וְתַלְתָּ רִתִּיכִין קַדִּישִׁין
דְּתַחְתּוֹת יְדִיהּ, דַּאֲתַמְנוּן בְּשִׁמּוּשָׁא דְאוּרִייתָא,
וְכָל רִתִּיכָא וְרִתִּיכָא מְנִי לִיהּ, לְהָאֵי רִתִּיכָא עַל
פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנָא, דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרִתִּיכָא פְּלוּנִי,
עַל פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מְשַׁמְשָׂא לְאוּרִייתָא, דְּהָהוּא שַׁבַּת
דִּילִיהּ. וְאַסִּיר לָן לְעַרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין, וְלֹא
לְאַעְלָא רִתִּיכָא בְּרִתִּיכָא דְחַבְרִיָּה, אֲפִילוּ
כְּמֵלֵא נִימָא. וְאַפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה, אוּ אֲפִילוּ
בְּאַת חַד, אֲלֵא כָּל חַד וְחַד, כְּמָה דְפְּסִיק לֹון
קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּכְמָה דְמְנִי לֹון בְּאַיְנוּן
פְּרָשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד עַל מִטְרִיהּ.

וְעַד דָּא, כַּד מִתְעַטְרָא פְּרִשְׁתָּא דָּא, סִלְקֵן אִינּוּן
מַלְיִן דְּהָהִיא פְּרִשְׁתָּא, דַּאֲשַׁתְּלִים
בְּצַבּוּרָא, וְנָטִיל לֹון הָהוּא רִתִּיכָא, דְּמְמָנָא
בְּהָהִיא פְּרִשְׁתָּא, וְסִלִּיק לֹון קַמֵּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְאַלִין מַלְיִן מְמָשׁ, קְוִימִין קַמֵּיהּ וְאַמְרִין,
אֲנָא פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנָא, דַּאֲשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא
פְּלוּנִי, הָכִי וְהָכִי.

אִי אֲשַׁתְּלִים בְּדָקָא חֲזִי לִיהּ, סִלְקִין אִינּוּן
מַלְיִן, וּמִתְעַטְרִין עַל כּוּרְסֵיָא קַדִּישָׁא,
וְהָהוּא רִתִּיכָא מְשַׁמְשָׂא קַמֵּיהּ, כָּל רִתִּיכָא
וְרִתִּיכָא, פְּרִשְׁתָּא דְכָל שַׁבַּתָּא וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ
מִתְעַטְרִין בְּגוּ כּוּרְסֵיָא קַדִּישָׁא, וּבְהוּ אִיְהִי
סִלְקָא לְאַתִּיחַדָּא לְעִילָא לְעִילָא, וְאַתְעַבִּיד

הַסּוּד הַזֶּה, בְּשַׁעְתָּא שְׁהַפְסִיקוּ
פְּרָשְׁיִין, כָּל אַחַת וְאַחַת מִתְעַטְרַת
וְעוֹמְדַת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
כִּיּוֹן שְׁהַשְׁלִימוּ לְהַפְסִיק לְכָל
הַשָּׁנָה אֶת הַפְּרָשְׁיִין הַלְלוּ,
הַתְעַטְרוּ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי מִשְׁבַּת פְּלוּנִי (מַצְבּוּר
פְּלוּנִי), וְאַנִּי מִשְׁבַּת פְּלוּנִי (מַצְבּוּר
פְּלוּנִי).

בְּאוֹתָהּ שַׁעַת קוֹרָא לְיוֹפִיא"ל
מְמָנָה הַגְּדוֹל, וְלַחֲמֵשִׁים וְשֵׁשׁ
מְרַכְבּוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁתַּחַת יָדוֹ
שְׁהַתַּמְנוּ לְשִׁמּוּשָׁהּ שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל
מְרַכְבָּה וּמְרַכְבָּה מִנֵּה אוֹתָהּ אֶת
הַמְרַכְבָּה הַזֶּה עַל פְּרִשָׁה פְּלוּנִית
שֶׁבִשְׁבַת פְּלוּנִית, וּמְרַכְבָּה פְּלוּנִית
עַל פְּרִשָׁה פְּלוּנִית שֶׁל שַׁבַּת
פְּלוּנִית. וְכָל אַחַת וְאַחַת מִשְׁמִשְׁת
אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבַּת שְׁלֵה,
וְאַסִּיר לָנוּ לְעַרְבֵי אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, וְלֹא
לְהַכְנִיס מְרַכְבָּה לְמְרַכְבַּת חֲבֵרְתָּהּ
אֲפִילוּ כְּמֵלֵא נִימָה, וְאַפִּילוּ בְּתִבָּה
אַחַת אוּ אֲפִילוּ בְּאוֹת אַחַת. אֲלֵא
כָּל אַחַת וְאַחַת כְּפִי שְׁפַסְק לְהֵן
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּכְמוֹ שְׁמַנָּה
אוֹתָן בְּאוֹתָן פְּרָשְׁיִין, כָּל אַחַת
וְאַחַת עַל מִשְׁמַרְתָּהּ.

וְכֵן כְּשִׁמְתַּעְטְרַת פְּרִשָׁה זוֹ,
עוֹלוֹת אוֹתָן הַמְּלִים שֶׁל אוֹתָהּ
הַפְּרָשָׁה שְׁנִשְׁלֵמָה בְּצַבּוּר, וְאוֹתָהּ
מְרַכְבָּה לֹוקַחַת אוֹתָם, זוֹ שְׁמַמְנָה
עַל אוֹתָהּ פְּרִשָׁה, וּמַעְלָה אוֹתָם
לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם
מְלִים מְמָשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנָיו
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְּרִשָׁה פְּלוּנִית
שְׁהַשְׁלִימוּנִי צַבּוּר פְּלוּנִי כְּךָ וְכָךְ.
אִם הִשְׁתַּלְמָה כְּרַאוּי לָהּ, מַעְלִים
אֶת אוֹתָן מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל
הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ, וְאוֹתָהּ מְרַכְבָּה
מִשְׁמִשְׁת לְפָנָיו, כָּל מְרַכְבָּה
וּמְרַכְבָּה, הַפְּרָשָׁה שֶׁל כָּל שַׁבַּת
וְשַׁבַּת, וְכֵלֵן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ
הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ, וּבְהֵן הִיא עוֹלָה

להתיחד למעלה למעלה, והכל נעשה כלל אחד. משום כך, אשרי חלקו מי שמשלים פְּרֻשֶׁת כל שבת ושבת כְּרֵאוּי כמו שפסקו אותה למעלה.

פעמים קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל ב'מין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מ'מין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא ב'מין, וה'מין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוקה.

בשני בשבת ובחמישי בשבת, משום ש'יורדות הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, פלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

וסוד הדין - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פְּרֻשֶׁה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שגאוזות פְּאָחַד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה. ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז באותה שעה נוסעת מצד שמאל, ומשלה אנו קוראים.

שהרי היא עומדת בסוד של תשע (ספירות), וקוראים תשעה, והם ששה של חל ושלשה בשעה שהשמאל מתעורר בשבת, ולהכליל הכל פְּאָחַד. והיא מתעטרת בהם בשלשה צדדים,

כְּלָא כְּלָלָא חָדָא. בְּגִין פֶּךְ, זְכָאָה חוּלְקִיָּה מָאן דְּאִשְׁלִים פְּרֻשֶׁתָּא דְכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, בְּדָקָא יָאוּת, כְּמָה דְּאִפְסִיקוּ לְעִילָא.

הרי זמני, קרינן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתריין סטריין אתיהיבת, דכתוב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, ימינא ושמאלא.

בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתיר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, וימינא תלייא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

בשני בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כללא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשין לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, פלהו כללא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

ורזא דמלה, אלין דרגין עלאין, אינון אקרון פְּרֻשֶׁתָּא חָדָא, וילכתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן פְּחָדָא, ובגין פֶּךְ תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תנינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא דשמאלא, מקבלא רזא דאורייתא, פדין בההיא שעתא, נטלא מסטרא דשמאלא, ומדיליה קרינן.

דהא איהי קיימא ברזא (דף ר"ו ע"א) דתשע, (ב"א ספרא) וקרינן תשע, ואינון שית דחול, ותלת בשעתא דאתער שמאלא בשבתא, ולא תכללא כלא כחדא. ואיהי מתעטרא בהו,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו"

הַרְשֵׁב יי"ע יוֹשֵׁב אֶתְנוּ בְּלוֹמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ
אֶפִּילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחֵר שֶׁנִּכְפַּר רִשְׁבִּי מִבְּיַנְנוּ, כָּל זְמַן שֶׁאַנּוּ
עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֶתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שִׁמְעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ
בַּעֲטוּרֹתָיו בְּרֵאשׁ, וַיֵּשֶׁב בְּגוּוֹן, עַכְל"ק'
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זצ"ל, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)